

GÁL SÁNDOR

A mozdulatok

őrizni kéne már magunkat
hogy a szél-érintés
vagy a jeges
zápor-subogás
csontjaink mélyén
bajt ne okozzon
ügyelni kéne
a reggel mozdulataira
figyelni a szív dobbanását
s a vérliktetés ritmusát
ahogy a csukló feletti
verőéren pulzál
a látható bizonyosság
e tudás birtokosaiként
emelkedünk
az ébredő szemhatárig
az első lépés biztonsága
jelenné érleli magányunkat
s a benne megbúvó csendet
ahol a tárgyak szilárdsága
örökségünket őrzi bizonyíthatón
szemünkben ekkor a magasság
újra felfedi titkait
befogadja a felbők
kettős mozgását
az árnyvető és az árny között
a kinyíló és a bezáruló
subanás párbuzama
madarak láthatatlan útja
a magasság tisztaságában
mindez visszavetül önmagára
s minden mozdulat
kettőnk napkezdetének biztonsága
s hajói őrizzük magukat
bizakodhatunk az érkező éjszaka ígéretében

A síkság

aratás után
 végtelen lett a síkság
 mozdulatlan
 balál színű bozótos
 csupán a valahai
 legelésző libafalkák
 emléke lebegett felette
 a revesedő
 búzatövek között
 a folyondár virágainak
 fehér-habos hullámai
 fodrozódtak a szélben
 és körülölelték
 a lenyugvó nap lángolását
 megvillant még
 egy-két vércse is e tűzözönben
 és elsubogott az egek magasába
 néhány gomolygó seregélycsapat
 velük együtt emelkedtek
 a nyár és az őszt húsos ajándékai
 kövér dinnyék

édeni almák
 paradicsomok pirosai
 meg a dudvás tökindán
 aranyló tök fejek
 sötétedés előtt pedig ugyanott
 hadra keltek
 a fegyelmezett kukoricások
 zöld légioi
 megéledt bennük évezredek titka
 s ide köszönt a csontszínű magány
 testamentumi törvénye
 felém sodorván
 az elérhetetlen teljességet
 ami el- és kimondható volna
 s amit önzőn
 mégis magamba zártam örökre
 meglehet mindez
 örökségem egyetlen
 elorozhatatlan birodalma
 aratás utáni kettős síkság ölelő csendje
 a mennybolt kinyíló kapujában

A pillanat

amikor elvész
 minden bennem való
 amikor már nem lehet
 megkülönböztetni
 mi szükséges és mi szükségtelen
 s amikor minden állítás
 tagadásba fordul
 mivé változik akkor az ÉN(?)
 hogyan lesz a tudott
 nem tudottá
 az értelem felismeri-e még
 ezt a végső pillanatot

[*Gál Sándor versei*]

*balgák a kérdések
 mert válasz hitelt adó
 nem volt és nem is lesz soha
 olykor elmenekülnék
 önmagam elől
 de innen már jól látható
 hogy a menekülés sem megoldás
 hiszen minden elgondolt
 és el nem gondolt gondolat
 újra és újra visszatér hozzám
 mindig csak egy nappalt
 kell túlélnem
 és mindig csak egy hajnalt
 kell kívárnom
 soha nincs teljes sötétség
 és soha nincs teljes világosság*

A szavak

*a visszatérő szavak
 eligazítanak
 jelezvén mikor s merre
 mozdítsam a kezem
 kit szólítsak
 hogy jöjjön velem
 mikor a táj
 a tűnő reggel
 ködében
 önmagából felkel
 a rög fényt vet
 s lánggra gyúl a folyópart
 nőnek föl a fák
 a bokrok
 és a változó fellegek*

*nem kérdezik a majdant
 s azt sem hogy mi lesz
 és hogyan
 a hangok
 önmagukból kibomlanak
 közeli ragyogássá
 napfényből támadt
 aranyággá
 gally rezzen
 s a szélben
 megszólal a csend
 a lezizzenő levélben
 évmilliók öröksége leng
 és tér vissza hozzám az égből
 tél-tiszta havak idejében*

GÁL SÁNDOR (1937) Kassán élő író, költő.